

**Protokół nr 3/2014
z posiedzenia Komisji Praworządności i Bezpieczeństwa
Rady Miejskiej Wrocławia
z 29 grudnia 2014 r.**

BRM-DPP.0012.11.3.2014

Posiedzenie Komisji prowadził przewodniczący Andrzej Nabzdyk.
Na ogólną liczbę 9 radnych, nieobecni byli: radny Tomasz Hanczarek i radny Paweł Rańda.
Lista osób spoza Komisji, które uczestniczyły w posiedzeniu, stanowi załącznik nr 1 do niniejszego protokołu.

Porządek posiedzenia:

I. Zaopiniowanie projektów uchwał:

1. zmieniający uchwałę nr XXI/678/00 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie wyrażenia zgody na utworzenie Społecznej Straży Rybackiej przez Zarząd Okręgu Polskiego Związku Wędkarskiego we Wrocławiu oraz uchwalenia Regulaminu Społecznej Straży Rybackiej – **druk nr 15/14;**
2. w sprawie zatwierdzenia Wieloletniego Planu Inwestycyjnego Wrocławia na lata 2015-2019 – **druk nr 32/14 (I czytanie);**
3. w sprawie wydania opinii o lokalizacji kasyna gry na terenie Wrocławia – **druk nr 20/14;**
4. w sprawie wydania opinii o lokalizacji kasyna gry na terenie Wrocławia – **druk nr 21/14;**
5. zmieniającego uchwałę nr LII/1310/13 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie budżetu Miasta na 2014 rok – **druk nr 33/14;**
6. zmieniający uchwałę nr LII/1311/13 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniej prognozy finansowej Miasta – **druk nr 34/14;**

II. Rozpatrzenie wezwań i skarg:

1. w sprawie rozpatrzenia wezwania pana [REDAKTED] do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą nr LXIV/1658/14 z dnia 16 października 2014r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulic Karmelkowej i Kupieckiej we Wrocławiu – **druk nr 13/14;**
2. w sprawie rozpatrzenia wezwania Związku Nauczycielstwa Polskiego Zarządu Oddziału Wrocław – Śródmieście do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą nr LXIV/1682/14 z dnia 16 października 2014r. w sprawie rozpatrzenia skargi na Dyrektora Gimnazjum nr 4 we Wrocławiu – **druk nr 12/14;**
3. w sprawie rozpatrzenia skargi pana [REDAKTED] na Komendanta Straży Miejskiej – **druk nr 19/14;**
4. w sprawie rozpatrzenia skargi pana [REDAKTED] na Komendanta Straży Miejskiej – **druk nr 37/14;**

5. w sprawie rozpatrzenia skargi pana [REDAKTOWANO] na Dyrektora Zarządu Zaso-
bu Komunalnego – **druk nr 17/14**;
6. w sprawie rozpatrzenia skargi pani [REDAKTOWANO] na Dyrektora Miejskiego
Ośrodka Pomocy Społecznej – **druk nr 18/14**;
7. w sprawie rozpatrzenia skargi pana [REDAKTOWANO] na Dyrektora Miejskiego
Ośrodka Pomocy Społecznej – **druk nr 31/14**;
8. w sprawie rozpatrzenia skargi pana [REDAKTOWANO] na Dyrektora
Powiatowego Urzędu Pracy – **druk nr 16/14**;
9. w sprawie rozpatrzenia skargi pana [REDAKTOWANO] na Dyrektora Zarządu Dróg
i Utrzymania Miasta – **druk nr 26/14**;
10. w sprawie rozpatrzenia wniosku pana [REDAKTOWANO] – **druk nr 27/14**;
11. w sprawie rozpatrzenia skargi pani [REDAKTOWANO] i pana [REDAKTOWANO]
[REDAKTOWANO] na Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego – **druk nr 40/14**.

III. Sprawy bieżące:

1. Pismo Przewodniczącego Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 22 grudnia 2014r.
przekazujące stanowisko Prezydenta Wrocławia w sprawie złożonych wniosków do
projektu budżetu Miasta na 2015 rok.

IV. Przyjęcie protokołu:

- nr 2/14 z dnia 12 grudnia 2014r.

V. Wolne wnioski.

Ad. I.

W tym miejscu Komisja zaopiniowała projekty uchwał:

1. zmieniającego uchwałę nr XXI/678/00 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie wy-
rażenia zgody na utworzenie Społecznej Straży Rybackiej przez Zarząd Okręgu
Polskiego Związku Wędkarskiego we Wrocławiu oraz uchwalenia Regulaminu Spo-
łecznej Straży Rybackiej – **druk nr 15/14** - postanowiła w głosowaniu (za – 6,
przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwa-
ły;
2. zatwierdzenia Wieloletniego Planu Inwestycyjnego Wrocławia na lata 2015-2019
– **druk nr 32/14** (I czytanie) - postanowiła w głosowaniu (za – 5, przeciw – 0,
wstrzymało się – 0 radnych) wnioskować o skierowanie projektu uchwały do II
czytania;
3. wydania opinii o lokalizacji kasyna gry na terenie Wrocławia – **druk nr 20/14** -
postanowiła w głosowaniu (za – 5, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych) **pozy-
tywnie** zaopiniować projekt uchwały;
4. wydania opinii o lokalizacji kasyna gry na terenie Wrocławia – **druk nr 21/14** -
postanowiła w głosowaniu (za – 5, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych) **pozy-
tywnie** zaopiniować projekt uchwały;
5. zmieniającego uchwałę nr LII/1310/13 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie bu-
dżetu Miasta na 2014 rok – **druk nr 33/14** - postanowiła pozostawić projekt
uchwały **bez opinii**;
6. zmieniającego uchwałę nr LII/1311/13 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie
przyjęcia wieloletniej prognozy finansowej Miasta – **druk nr 34/14** - postanowiła
pozostawić projekt uchwały **bez opinii**.

Ad. II.

Kolejnym punktem było rozpatrzenie następujących skarg i wezwań:

- 1) wezwania pana [REDAKTOWANO] do usunięcia naruszenia interesu
prawnego uchwałą nr LXIV/1658/14 z dnia 16 października 2014r. w sprawie
uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położo-
nego w rejonie ulic Karmelkowej i Kupieckiej we Wrocławiu – **druk nr 13/14**.
Wobec odrębnego, niż Wzywający stanowiska, Komisja jest zdania, że wezwania
należy nie uwzględnić co pozwoli na kontynuowanie procedury skargowej przed
sądem administracyjnym. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku gło-
sowania (za – 7, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować
o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

- 2) wezwania Związku Nauczycielstwa Polskiego Zarządu Oddziału Wrocław
– Śródmieście do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą nr
LXIV/1682/14 z dnia 16 października 2014r. w sprawie rozpatrzenia skargi na Dy-

rektora Gimnazjum nr 4 we Wrocławiu – **druk nr 12/14**. Pismem złożonym w dniu 20 listopada 2014 r. Prezes Oddziału Wrocław-Sródmieście Związku Nauczycielstwa Polskiego (dalej: „Wzywający”) wezwał Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa powstałego, w ocenie Wzywającego, na skutek podjęcia uchwały z dnia 16 października 2014 r. w sprawie rozpatrzenia skargi na Dyrektora Gimnazjum nr 4 we Wrocławiu (dalej: „Uchwała”), pomimo braku zebrania wystarczających dowodów w sprawie. W tym miejscu należy wskazać, że postępowanie w sprawie skarg powszechnych ma cechy samodzielnego jednoinstancyjnego postępowania administracyjnego uproszczonego i kończy się czynnością materialno - techniczną, określoną w art. 238 § 1 k.p.a., informującą stronę o sposobie załatwienia skargi. Przepisy nie przewidują możliwości zaskarżenia rozstrzygnięcia dotyczącego skargi powszechnej, wniesionej na podstawie art. 227 k.p.a., w związku z czym ewentualna kontrola może dotyczyć jedynie trybu rozpatrywania skargi i sporządzenia zawiadomienia o sposobie jej załatwienia (art. 227 - 240 k.p.a.), tj. wyłącznie wymogów formalnych związanych z trybem rozpatrywania skargi (np. podjęcia uchwały wymaganej większością głosów, uprawnień osób nad nią głosujących i sporządzenia zawiadomienia o sposobie jej załatwienia). Zarzuty podnoszone przez Wzywającego w stosunku do Uchwały są zarzutami dotyczącymi merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie ze skargi powszechnej, podstaw do uznania skargi za zasadną bądź bezzasadną. W związku z powyższym wezwanie do usunięcia naruszenia prawa należy uznać za niezasadne, z uwagi na okoliczność, że Uchwała została podjęta zgodnie z wymogami formalnymi, a merytoryczne rozpatrzenie skargi zawarte w Uchwale nie podlega zaskarżeniu. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 7, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

3) skargi pana [REDAKTOWANO] na Komendanta Straży Miejskiej - druk nr 19/14. Pismem z dnia 12.11.2014 r. Pan [REDAKTOWANO] (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na nienależyte wykonywanie obowiązków i naruszenie praworządności przez Komendanta Straży Miejskiej i Straż Miejską we Wrocławiu. Przedmiotowa skarga została skierowana przez Skarżącego do Samorządowego Kolegium Odwoławczego, które przekazało ją Radzie Miejskiej jako organowi właściwemu do jej rozpatrzenia w świetle przepisów kodeksu postępowania administracyjnego. W swej skardze Skarżący opisał szczegółowo interwencję Straży Miejskiej w dniu 29.07.2014 r., zrealizowaną w wyniku dokonanego przez niego zgłoszenia. Skarżący podniósł, iż pomimo kilkukrotnych zgłoszeń Straż Miejska nie zapobiegła zakłócaniu spokoju i naruszeniom dobrych obyczajów przez pijanego mężczyznę, który załatwiał swoje potrzeby fizjologiczne w pobliżu miejsca zamieszkania Skarżącego. W wyniku późniejszej interwencji Skarżącego i wykazania beczynności strażników miejskich, Komendant Straży Miejskiej nie podzielił stanowiska Skarżącego i nie dopatrzył się naruszeń ze strony swoich podwładnych, nie wyciągnął też wobec nich konsekwencji. Ponadto Skarżący wskazał, iż prowadzi obserwację pracy Straży Miejskiej, która jest niezadowolająca, o czym poinformował Komendanta m.in. pismem z dnia 30.09.2014 r., wskazując jednocześnie na konkretne uchybienia, co również nie zostało przez Komendanta uwzględnione. Skarżący wniósł o przeanalizowanie wszelkiej dokumentacji w sprawie oraz wydanie obiektywnej oceny.

Odpowiedzi na skargę udzielił Komendant Straży Miejskiej we Wrocławiu (dalej: „Komendant”) pismem z dnia 09.12.2014 r., w którym wskazał, iż zarzuty Skarżącego są bezzasadne i opierają się na jego subiektywnych ocenach funkcjonowania Straży Miejskiej. Ponadto, mając na uwadze fakt, iż przedmiot skargi z dnia 12.11.2014 r. pokrywa się w większości z treścią skargi skierowanej do niego przez Skarżonego w dniu 30.09.2014 r., Komendant podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w pismach z dnia 16.10.2014 r. oraz z dnia 19.08.2014r. Zdaniem Komendanta Straż Miejska dokłada wszelkich starań w realizacji nałożonych na nią obowiązków ustawowych. W rejonie wskazanym przez Skarżącego odnotowano jedynie 8 interwencji związanych ze spożywaniem alkoholu (przy 3430 na terenie całego miasta). Ponadto, wskutek interwencji Straży Miejskiej ujawniono 474 czyny zabronione w otoczeniu targowiska zlokalizowanego w okolicy Dworca Świebodzkiego. Mając powyższe na uwadze

oraz po analizie danych statystycznych interwencji Straży Miejskiej, należy stwierdzić, iż zarzuty Skarżącego dotyczące bezzasadności oraz niezadowolającej pracy Straży Miejskiej są bezzasadne i oparte jedynie na jego własnych odczuciach, nie znajdują zaś uzasadnienia w okolicznościach faktycznych. Odnosząc się do sytuacji opisanej przez Skarżącego tj. interwencji Straży Miejskiej z dnia 29.07.2014 r., Komendant wskazał, iż po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego nie dopatrzył się nieprawidłowości w postępowaniu strażników miejskich, a dokonane przez nich notatki służbowe zawierały dane osoby, która przebywała w miejscu wskazanym przez Skarżącego. Zdaniem strażników, którym Komendant dał wiarę, brak było podstaw do skierowania tej osoby do Wrocławskiego Ośrodka Pomocy Osobom Nietrzeźwym, ani też doprowadzenia jej do jednostki Policji. Tym samym interwencja Straży Miejskiej w dniu 29.07.2014 r. przebiegła prawidłowo.

Rozpatrując niniejszą skargę, należy zwrócić uwagę, iż zgodnie z art. 227 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 267, dalej: „kpa”) przedmiotem skargi może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw. W niniejszej sprawie nie doszło do spełnienia przesłanek wymienionych w w/w przepisie. W szczególności nie można stwierdzić, iż interwencja strażników miejskich z dnia 29.07.2014 r. przebiegła nieprawidłowo. Brak jest w tym zakresie jakichkolwiek dowodów. Ponadto ogólne, subiektywne odczucia Skarżącego dotyczące nienależytego wykonywania obowiązków przez strażników Straży Miejskiej oraz Komendanta Straży Miejskiej nie poparte konkretnymi dowodami nie mogą zostać uwzględnione. Zgodnie z wnioskiem Skarżącego Rada Miejska Wrocławia powinna dokonać analizy zgromadzonych w sprawie dokumentów i ich oceny. Należy podzielić argumentację podnoszoną przez Komendanta Straży Miejskiej w zakresie prawidłowego funkcjonowania Straży Miejskiej. Komisja nie dopatrzyła się także naruszeń prawa ze strony Komendanta Straży Miejskiej, który zgodnie z wnioskiem Skarżącego przeprowadził postępowanie wyjaśniające, o którego wyniku poinformował Skarżącego. A zatem niniejsza skarga jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 7, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie skargi.

4) skargi pana [REDAKTOWANO] na Komendanta Straży Miejskiej - druk nr 37/14. Pismem z dnia 03.12.2014 r. Pan [REDAKTOWANO] (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na działalność Straży Miejskiej we Wrocławiu (dalej: „Straż”) w zakresie zaniedbań i nienależytego wykonywania zadań i uprawnień określonych ustawą z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, a ponadto naruszenia praworządności co najmniej w sprawie dotyczącej czynności podjętych przez funkcjonariuszy Straży, które dotyczą wydania dyspozycji usunięcia pojazdu nr 267 w dniu 22.02.2014 r., a potencjalnie we wszystkich sprawach dotyczących usuwania pojazdów na terenie miasta Wrocław przez Straż od dnia 26.07.2012 r.

Skarżący wyjaśnił, iż w dniu 22.02.2014 r. Straż wydała dyspozycję usunięcia pojazdu o nr 267 wskutek czego pojazd objęty przedmiotową dyspozycją został odholowany na parking strzeżony we Wrocławiu przy pl. Grunwaldzkim 30. Dyspozycji udzielił funkcjonariusz Straży i zdaniem Skarżącego postąpił niezgodnie z przepisami Rozporządzenia MSWiA z dnia 22 czerwca 2011 r. w sprawie usuwania pojazdów, których używanie może zagrażać bezpieczeństwu lub porządkowi ruchu drogowego albo utrudniających prowadzenie akcji ratowniczej (Dz. U. Nr 143, poz. 846, dalej Rozporządzenie). Skarżący zauważa, iż zgodnie z § 3 ust. 1 i 2 podmiot, który wydał dyspozycję, po usunięciu pojazdu powiadamia o tym niezwłocznie właściciela pojazdu. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, powinno mieć formę pisemną. Rozporządzenie stanowi, iż odpowiedni wzór powiadomienia stanowi zał. nr 2 do rozporządzenia. W przedmiotowej sprawie nie poinformowano właściciela pojazdu o fakcie usunięcia pojazdu.

Co ważniejsze, § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia stanowi, iż wzór dyspozycji usunięcia pojazdu stanowi zał. nr 1 do rozporządzenia. § 5 ust. 1 powyższego rozporzą-

dzenia stanowi, iż wzory dyspozycji wydane na podstawie dotychczasowych przepisów mogą być używane do czasu wyczerpania ich nakładu, jednak nie dłużej niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem dokonania w ich treści stosownej korekty podstawy prawnej oraz umieszczenia pouczenia o konieczności uzyskania zezwolenia na odbiór pojazdu, jeżeli jest ono wymagane. Rozporządzenie o którym mowa weszło w życie 26 lipca 2011 r.

W przedmiotowej sprawie, a więc dot. usunięcia pojazdu nr [REDAKTOWANO] w dniu 22.02.2014 r. w ocenie Skarżącego nie wydano dyspozycji usunięcia pojazdu określonym rozporządzeniem z dnia 22 czerwca 2011 r. w sprawie usuwania pojazdów, których używanie może zagrażać bezpieczeństwu lub porządkowi ruchu drogowego albo utrudniających prowadzenie akcji ratowniczej (dz. U. Nr 143, poz. 846), czego konsekwencją było nieprawidłowe usunięcie pojazdu nr [REDAKTOWANO]. Konsekwencją nieprawidłowego usunięcia pojazdu było z kolei nieprawidłowe obarczenie obowiązkiem wpłacenia kwoty 473 zł w celu odebrania pojazdu, którą to kwotę Skarżący uiścił przed odebraniem pojazdu z parkingu. Zdaniem Skarżącego powyższy przypadek świadczy zapewne, iż przez okres ponad 2 lat Straż wydaje dyspozycję usuwania pojazdów na podstawie rozporządzenia, które nie obowiązuje lub wydaje wzory dyspozycji na podstawie przepisów, które zostały uchylone. Zdaniem Skarżącego świadczy to o tym, iż Straż postępuje niezgodnie z prawem. Dalej Skarżący konstatuje, iż konsekwencją wydania dyspozycji usunięcia pojazdu jest pobranie opłaty o charakterze administracyjnym. Bez ważnie wydanej dyspozycji firma wezwana do odholowania pojazdu nie może go usunąć, a przynajmniej nie powinna. Tymczasem art. 6 kpa nakłada na organ obowiązek działania zgodnie z prawem, a art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej stanowi, iż organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa.

Odpowiedzi na skargę udzielił Komendant Straży w piśmie z dnia 17 grudnia 2014 r., który wyjaśnił, iż przeprowadzono w sprawie postępowanie wyjaśniające. W wyniku czynności ustalono, iż funkcjonariusz Straży podczas usuwania pojazdu marki toyota nr rej. [REDAKTOWANO] z ul. Nożowniczej, w dniu 22 lutego 2014 r. o godz. 0.05 posłużył się drukiem dyspozycji usunięcia pojazdu wg. nie obowiązującego wzoru. Nieaktualne druki nie zostały wycofane z użytku. Po zakończeniu postępowania, od osób winnych zaniedbań zostaną wyciągnięte konsekwencje służbowe. Komendant nie podzielił jednak stanowiska Skarżącego co do nieprawidłowości w opisanym przypadku. Wyjaśnił, iż dyspozycja została wydana w oparciu o art. 130a ust. 1 pkt 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Informacja dotycząca podstaw prawnych działania znajduje się też na druku dyspozycji, który w tym zakresie nie uległ zmianie. Opisał także okoliczności zaparkowania pojazdu. Powołując się na przepisy § 2 Rozporządzenia, zgodnie z którym: 1. *Usunięcie pojazdu z drogi rozpoczyna się z chwilą wydania uprawnionej jednostce dyspozycji usunięcia pojazdu, zwanej dalej "dyspozycją".*

2. *Dyspozycję wydaje niezwłocznie w formie pisemnej funkcjonariusz lub pracownik uprawnionego podmiotu, po upewnieniu się, że istnieją przesłanki do usunięcia pojazdu.*

3. Dyspozycję można wydać ustnie, w tym za pośrednictwem środków łączności. W takim przypadku dyspozycja wymaga niezwłocznego potwierdzenia w formie pisemnej.

4. *Pojazd umieszcza się na parkingu strzeżonym wyznaczonym przez starostę. W przypadku gdy starosta wyznaczył kilka parkingów, pojazd umieszcza się na parkingu położonym najbliżej miejsca, z którego pojazd został usunięty, chyba że starosta wyznaczając parking, określił inaczej.*

5. *Wzór dyspozycji stanowi załącznik nr 1 do rozporządzenia.*

Komendant wywiódł, iż funkcjonariusz wydaje decyzję w formie ustnej przekazując ją za pośrednictwem środków łączności Dyżurnemu Centrum Kierowania i Monitoringu, ten z kolei Dyżurnemu Centrum Zarządzania Kryzysowego, który podejmuje decyzję w przedmiocie wskazania podmiotu realizującego fizyczne usunięcie pojazdu. Funkcjonariusz niezwłocznie potwierdza wydanie dyspozycji w formie pisemnej i przekazuje ją pracownikowi firmy podejmującej zlecenie.

W analizowanym przypadku zdaniem Komendanta można mówić nie o bezprawności działania, ale o nieprawidłowości przy udokumentowaniu prawnie wydanej dys-

pozycji, przy użyciu nieaktualnego druku, który w rzeczy samej tylko formalnie potwierdza podjętą przez funkcjonariusza decyzję.

Ustosunkowując się do zarzutu niepoinformowania Skarżącego o usunięciu pojazdu, Komendant przywołał przepis § 3 rozporządzenia. Zgodnie z ust. 2 powiadomienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, powinno mieć formę pisemną; przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.) o doręczeniach stosuje się odpowiednio. W ocenie Komendanta użycie czasownika modalnego „powinno” należy traktować jako zalecenie, a nie obowiązek, a zatem zarzut Skarżącego jest niezasadny. Dodatkowo zauważył, iż skoro właściciel pojazdu zgłosił się po niego w dniu usunięcia, niecelowym było dodatkowo informowanie go na piśmie.

Tryb oraz warunki współdziałania z Policją i innymi podmiotami uprawnionymi do podejmowania decyzji o usunięciu pojazdu jednostek usuwających pojazdy lub prowadzących strzeżone parkingi, a ponadto tryb i warunki wydawania pojazdu z parkingu określają przepisy Rozporządzenia MSWiA z dnia 22 czerwca 2011 r. w sprawie usuwania pojazdów, których używanie może zagrażać bezpieczeństwu lub porządkowi ruchu drogowego albo utrudniających prowadzenie akcji ratowniczej (Dz. U. Nr 143, poz. 846).

Odnosząc się do zarzutu stosowania niewłaściwych formularzy dyspozycji, należy podzielić pogląd Skarżącego. Sam Komendant nie kwestionuje ustaleń w tym zakresie. Rozbieżności może budzić ocena skutków prawnych wykorzystywania nieaktualnych druków.

Zgodnie z § 5 ust. 1 Rozporządzenia, wzory dyspozycji wydane na podstawie dotychczasowych przepisów mogą być używane do czasu wyczerpania ich nakładu, jednak nie dłużej niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem dokonania w ich treści stosownej korekty podstawy prawnej oraz umieszczenia pouczenia o konieczności uzyskania zezwolenia na odbiór pojazdu, jeżeli jest ono wymagane. Wzory zezwolenia na odbiór pojazdu wydane na podstawie dotychczasowych przepisów mogą być używane do czasu wyczerpania ich nakładu, jednak nie dłużej niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem dokonania w ich treści stosownej korekty podstawy prawnej do wydania zezwolenia (ust. 2).

Wynika z niego bezwzględny zakaz stosowania druków po dacie ustalonej przez Ministra. Po myśli § 2 ust. 1 Rozporządzenia 1. *Usunięcie pojazdu z drogi rozpoczyna się z chwilą wydania uprawnionej jednostce dyspozycji usunięcia pojazdu, zwanej dalej "dyspozycją".*

2. *Dyspozycję wydaje niezwłocznie w formie pisemnej funkcjonariusz lub pracownik uprawnionego podmiotu, po upewnieniu się, że istnieją przesłanki do usunięcia pojazdu.*

3. *Dyspozycję można wydać ustnie, w tym za pośrednictwem środków łączności. W takim przypadku dyspozycja wymaga niezwłocznego potwierdzenia w formie pisemnej.*

Tak sformułowany przepis rozstrzyga, iż dyspozycja usunięcia pojazdu przyjmuje formę pisemną. Wyjątkiem jest wydanie jej ustnie, jednak należy ją bezwzględnie potwierdzić w formie pisemnej. Nie można zatem podzielić poglądu Komendanta, iż brak właściwego druku stanowi jedynie nieprawidłowości przy udokumentowaniu prawnie wydanej dyspozycji, przy użyciu nieaktualnego druku, który w rzeczy samej tylko formalnie potwierdza podjętą przez funkcjonariusza decyzję. Ocena jednak skutków prawnych takiego postępowania leży poza kompetencjami Rady Miejskiej Wrocławia. Powinien to rozstrzygnąć niezawisły sąd.

Co się tyczy zaniedbania polegającego na niezawiadomieniu Skarżącego na piśmie o usunięciu pojazdu, zarzut powyższy jest również zasadny. Zgodnie z § 3 ust. 2 Rozporządzenia, powiadomienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, powinno mieć formę pisemną; przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.¹⁾) o doręczeniach stosuje się odpowiednio. Nie można zgodzić się z interpretacją Komendanta o dowolności formy zawiadomienia. W przepisach o charakterze proceduralnym sformułowanie „powinno” stosuje się powszechnie, a jego interpretacja nie budzi wątpliwości, iż nakłada on obowiązek bezwarunkowy (por. interpretację art. 187

kpc). Interpretację powyższą wzmacnia pozostała część przepisu obligująca do stosowania w tym zakresie kodeksu postępowania administracyjnego. Uwzględniając powyższe skarga jest zasadna.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 7, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o uwzględnienie skargi;

5) skargi pana [REDAKTOWANO] na Dyrektora Zarządu Zasobu Komunalnego – druk nr 17/14. Pismem z dnia 18.11.2014 r. Pan [REDAKTOWANO] (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na działalność Zarządu Zasobu Komunalnego we Wrocławiu (dalej „ZZK”). Przedmiotem niniejszej skargi było odmowne załatwienie prośby Skarżącego dotyczącej wybudowania garażu na nieruchomości gruntowej 14/7, AM – 5 położonej przy ul. Inowrocławskiej 7, obręb Stare Miasto we Wrocławiu.

Odpowiedzi na skargę udzielił Dyrektor Zarządu Zasobu Komunalnego we Wrocławiu (dalej: „Dyrektor”) pismem z dnia 03.12.2014r., w którym wskazał, iż zarzuty Skarżącego są bezzasadne. Dyrektor wskazał, iż Skarżący pismem z dnia 04.12.2012r. wystąpił o wyrażenie zgody na budowę garażu na wskazanej przez niego działce, na które to pismo otrzymał odpowiedź odmowną. Kolejne wystąpienia Skarżącego stanowiły próbę nacisku na zmianę w/w stanowiska. Dyrektor wskazał, iż politykę przestrzenną miasta kształtuje Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Wrocławia przyjęte Uchwałą Rady Miejskiej Wrocławia nr L/1467/10 z dnia 20 maja 2010 r. Zgodnie z zapisami w/w uchwały planuje się rewitalizację wielofunkcyjnych obszarów centrum miasta, w tym także działki nr 14/7, na której Skarżący chciałby zbudować garaż. Ponadto rzeczona działka nie ma uregulowanego stanu prawnego, nie jest wydzielona i jest przedmiotem użytkowania wieczystego. Należy podkreślić, iż ZZK nie posiada kompetencji do ustanawiania praw w zakresie użytkowania wieczystego gruntów gminnych, o czym Skarżący był informowany m.in. pismem z dnia 03.04.2013r.

Rozpatrując niniejszą skargę, należy zwrócić uwagę, iż zgodnie z art. 227 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 267, dalej: „kpa”) przedmiotem skargi może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw. W niniejszej sprawie nie doszło do spełnienia przesłanek wymienionych w w/w przepisie. W szczególności nie można stwierdzić, iż brak wyrażenia zgody na prywatne inwestycje na gruntach należących do Gminy stanowi naruszenie prawa. A zatem niniejsza skarga jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 7, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie skargi.

6) skargi pani [REDAKTOWANO] na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej – druk nr 18/14. Pismem z dnia 06.11.2014 r. Pani [REDAKTOWANO] (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargę na nienależyte wykonywanie obowiązków przez pracowników Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu. Przedmiotowa skarga została skierowana przez Skarżącą do Samorządowego Kolegium Odwoławczego, które przekazało ją Radzie Miejskiej jako organowi właściwemu do jej rozpatrzenia w świetle przepisów kodeksu postępowania administracyjnego. W swej skardze Skarżąca wskazała, iż Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej nie udzielił jej pomocy finansowej na usunięcie usterek drzwi i sprzętu AGD, które powstały w wyniku interwencji Straży Pożarnej. Skarżąca nie zgadza się ze stanowiskiem, iż to ona powinna dokonać usunięcia wszelkich usterek, gdyż nie jest główną lokatorką spółdzielczego mieszkania, w którym doszło do uszkodzeń, a ponadto nie ma stosownych uprawnień z zakresu gazownictwa. Ponadto Skarżąca wskazała, iż kwota wycenionych szkód tj. 800 zł znacząco przewyższa koszt napraw zniszczonych drzwi i sprzętu AGD. Nierozumiiałam jest dla Skarżącej żądanie MOPS, aby występowała o pomoc kwotową, a nie rzeczową.

Odpowiedzi na skargę udzielił Dyrektor Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu (dalej: „Dyrektor”) pismem z dnia 05.12.2014 r., w którym wyjaśniła, iż opisane przez Skarżącą zniszczenia miały miejsce wskutek interwencji Straży Pożarnej i Policji w 2012 r., a spowodowane były awarią instalacji sanitarnej i zalaniem sąsiadów. Po owym zdarzeniu Skarżąca została przewieziona do szpitala psychiatrycznego. Obecnie kontakt w dalszym ciągu jest z nią utrudniony,

a wobec agresywnych zachowań Skarżącej konieczna okazała się wizyta u Skarżącej w towarzystwie lekarza psychiatry. Dyrektor wyjaśnił, iż Skarżącej został przyznany zasiłek celowy w formie pieniężnej na zakup nowej kuchenki gazowej, natomiast po rozmowach z przedstawicielami Spółdzielni Mieszkaniowej ustalono, iż Spółdzielnia bezpłatnie dokona montażu kuchenki. Skarżąca jednak odmówiła odbioru świadczeń pieniężnych. Odnosnie wymiany drzwi wejściowych uznano, iż ponieważ w mieszkaniu są dwie pary takich drzwi – zewnętrzne i wewnętrzne, a tylko drzwi zewnętrzne zostały uszkodzone, podczas gdy drzwi wewnętrzne są w pełni sprawne, nie jest koniecznym przyznanie zasiłku celowego na wymianę drzwi zewnętrznych. MOPS ma bowiem ograniczone środki i ma obowiązek zapewniać w pierwszej kolejności pomoc potrzebującym w najpilniejszych, niezbędnych sprawach.

Rozpatrując niniejszą skargę, należy zwrócić uwagę, iż zgodnie z art. 227 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 267, dalej: „kpa”) przedmiotem skargi może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw. W niniejszej sprawie nie doszło do spełnienia przesłanek wymienionych w w/w przepisie. Nie dopatrzonego się naruszeń prawa ze strony pracowników MOPS we Wrocławiu. Wbrew twierdzeniom Skarżącej została jej udzielona pomoc finansowa (zasiłek celowy) na zakup owej kuchni, ponadto MOPS zadbał, aby dokonano bezpłatnej instalacji kuchni gazowej, gdy zostanie ona zakupiona przez Skarżącą, co jednak nie nastąpiło. Rada Miejska uważa, iż brak przyznania przez MOPS pomocy finansowej Skarżącej na zakup nowych drzwi wejściowych jest uzasadniony. Zasiłek celowy zgodnie z ustawą z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz.182 ze zm.) jest przyznawany „w celu zaspokojenia niezbędnej potrzeby bytowej” (art. 39 w/w ustawy). Pomoc społeczna jest instytucją polityki społecznej państwa, mającą na celu umożliwienie osobom i rodzinom przezwyciężanie trudnych sytuacji życiowych, których nie są one w stanie pokonać, wykorzystując własne uprawnienia, zasoby i możliwości (art. 2 ustawy). Mając na uwadze fakt, iż zasiłek celowy jest fakultatywnym świadczeniem, jego przyznanie oparte jest na analizie konkretnego przypadku i uznaniu administracyjnym. Należy wskazać, iż w obliczu faktu, iż mieszkanie zamieszkiwane przez Skarżącą posiada jedną parę sprawnych drzwi, wymiana drzwi na nowe czy też naprawa dodatkowych drzwi nie była niezbędna i MOPS miał prawo odmówić przyznania na ten cel zasiłku celowego, w obliczu ograniczonych możliwości finansowych placówki i dużej ilości potrzebujących podopiecznych. A zatem niniejsza skarga jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 6, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie skargi.

7) skargi pana [REDAKTOWANO] na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej – **druk nr 31/14**. Pismem z dnia 01.12.2014 r. Pan [REDAKTOWANO] (dalej: „Skarżący”) złożył kolejną skargę na nienależyte wykonywanie obowiązków przez pracowników Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu (dalej: „MOPS”) oraz Dyrektora tej placówki. W swej skardze Skarżący wskazał, iż pracownicy MOPS w szczególności Dyrektor Anna Józefiak -Materna, wtrąca się w sprawy Skarżącego oraz jest ciekawska, a ponadto prowadzi rozmowy na jego temat, w tym spraw sądowych, z innymi osobami. Skarżący wskazał, iż kasa MOPS powinna być czynna od 9.30, a nie jest. Ponadto wskazał on, iż niesprawiedliwym jest, aby w dzielnicy Kozanów zasiłki były wyższe niż w rejonie ulicy Nowowiejskiej, która jest najbiedniejszym rejonem Wrocławia. Ponadto Skarżący zarzucił, iż Dyrektor MOPS dręczy lekarza psychiatrę, przyznaje mu zbyt niskie świadczenia z pomocy społecznej, nie aktywizuje bezrobotnych. Ponadto Skarżący podniósł w swej skardze wiele zarzutów osobistych wobec Dyrektora MOPS, o obraźliwym charakterze, noszącym znamiona gróźb.

Odpowiedzi na skargę udzielił Dyrektor Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu (dalej: „Dyrektor”) pismem z dnia 15.12.2014r., w którym wyjaśniła, iż opisane przez Skarżącego zarzuty w całości mijają się z prawdą. Brak jest jakichkolwiek dowodów na to, aby rozmawiała ona z innymi osobami niż

pracownicy MOPS o sprawach Skarżącego i mieszała się do jego życia prywatnego. W zakresie zarzutu otwierania kasy MOPS z opóźnieniem, Dyrektor wskazała, iż była to sytuacja incydentalna, spowodowana problemami z wypłatą pieniędzy przez bank, co spowodowało, iż MOPS otrzymał środki pieniężne z opóźnieniem i musiał z opóźnieniem otworzyć swoją kasę. Zarzut dręczenia lekarza psychiatry przez Dyrektora MOPS jest nieuzasadniony i w żaden sposób nie udowodniony. Ponieważ Skarżący jest stroną postępowań administracyjnych prowadzonych przez MOPS oraz fakt, iż utrudnionym jest zbieranie danych na temat jego osoby (w tym wywiadu środowiskowego) przez pracowników socjalnych, MOPS skorzystał ze swoich uprawnień i podjął kroki w celu ustalenia sytuacji klienta występując do innych organów i jednostek administracyjnych. Otrzymywane przez Skarżącego środki pieniężne są adekwatne do możliwości finansowych ośrodka. Ponadto Skarżący nie może oczekiwać, iż z pomocy społecznej zostaną pokryte wszystkie jego koszty utrzymania, gdyż istotą jest, aby osoba potrzebująca uzyskała pomoc, a nie pełne zaspokojenie swoich potrzeb. Odnosząc się do zarzutu braku aktywizowania bezrobotnych, Dyrektor wskazała, iż MOPS na tym polu prowadzi szeroką działalność m.in. w ramach projektu „Wrocław miastem aktywnych”. Dyrektor podniosła także, że od dwóch lat zarówno ona jak i inni pracownicy MOPS są szykanowani i obrażani przez Skarżącego, który nie chce z nimi współpracować. Rozpatrując niniejszą skargę, należy zwrócić uwagę, iż zgodnie z art. 227 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 267, dalej: „kpa”) przedmiotem skargi może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw. W niniejszej sprawie nie doszło do spełnienia przesłanek wymienionych w w/w przepisie. W świetle zgromadzonych dowodów Komisja dała wiarę wyjaśnieniom Dyrektora MOPS, które są zgodne i spójne logicznie i na tej podstawie uznała zarzuty dotyczące dręczenia lekarza psychiatry, nie aktywizowania bezrobotnych, mieszania się w życie Skarżącego za bezzasadne. Co się tyczy zarzutu dotyczącego przyznawania Skarżącemu zbyt niskich kwot z tytułu opieki społecznej, należy wskazać, iż świadczenia te wypłacane były zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa tj. m.in. ustawą z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 182, dalej „ustawa”), a twierdzenia Skarżącego, dotyczące zaniżania kwot zasiłków, czy też ich bezpodstawnego nieprzyznawania nieoparte zostały żadnymi dowodami i nie mogą stanowić jedynej podstawy do kwestionowania przyznanych świadczeń bądź też ich zasadności. Ponadto, należy wskazać, iż zgodnie z art. 105 ust. 1 ustawy, sądy, organy i jednostki organizacyjne są obowiązane niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni, udostępnić lub udzielić na wniosek pracownika socjalnego odpowiednich informacji, które mają znaczenie dla rozstrzygnięcia o przyznaniu lub wysokości świadczeń z pomocy społecznej. Na tej podstawie pracownicy MOPS mieli prawo do uzyskiwania od innych organów/sądów informacji o Skarżącym na cele prowadzonego w jego sprawie postępowania. A zatem niniejsza skarga nie zasługuje na uwzględnienie. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 7, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie skargi.

8) skargi pana [REDAKTOWANO] na Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy – **druk nr 16/14**. Pismem z dnia 05.11.2014 r. Pan [REDAKTOWANO] (dalej: „Skarżący”) złożył ponowną skargę na działalność Powiatowego Urzędu Pracy we Wrocławiu (dalej: „PUP”) oraz Dyrektora tej placówki. Przedmiotem niniejszej oraz poprzedniej skargi było nieprawidłowe działanie organu w kwestii wysyłanej korespondencji, co wywołało negatywne skutki dla Skarżącego jako strony postępowania prowadzonego przez organ, oraz uniemożliwiło zapoznanie się z treścią pism i pouczeń, a co za tym idzie odmową prawa do obrony. Skarżący zarzucił, iż wskutek wysłania przesyłek listowych pod niewłaściwy adres, przyjęto, iż kierowana do niego korespondencja (przesyłki z dnia 26.09.2006 oraz 17.10.2006 r.) została doręczona. Skarżący zwrócił uwagę, iż podał on odmienny adres do korespondencji niż jego adres zameldowania. Zdaniem Skarżącego doszło tym samym do naruszenia przepisów

prawa. Jako strona postępowania nie może on ponosić negatywnych konsekwencji wynikających z nieprawidłowego działania organu, w konsekwencji którego została wydana bezprawna decyzja. Skarżący w skardze z dnia 05.11.2014 r. podniósł zarzut nieważności uchwały Rady Miejskiej Wrocławia nr LXIV/1681/14 z dnia 16 października 2014 r., w której to Rada Miejska Wrocławia nie uwzględniła jego poprzedniej skargi, co jego zdaniem narusza jego konstytucyjne prawa. W ocenie Skarżącego, zarówno Rada Miejska Wrocławia jak i PUP złamały przepisy prawa. Skarżący zaznaczył, iż w przypadku nie otrzymania odpowiedzi na niniejszą skargę będzie dochodził swoich spraw na drodze postępowania sądowego.

Odpowiedzi na skargę udzielił Dyrektor Powiatowego Urzędu Pracy we Wrocławiu (dalej: „Dyrektor”) pismem z dnia 21.11.2014 r., w którym wskazał, iż zarzuty Skarżącego są bezzasadne. Dyrektor podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w odpowiedzi na poprzednią skargę w piśmie z dnia 01.10.2014 r. Ponadto wyjaśnił, iż w sprawie opisywanej przez Skarżącego nie doszło do naruszenia przepisów prawa, gdyż zgodnie z art. 44 § 4 kodeksu postępowania administracyjnego, tj. instytucją domniemania doręczenia, wskutek dwukrotnego awizowania przesyłki i nie odebrania jej przez adresata uznaje się, iż przesyłka została skutecznie doręczona. Ponadto, istota niniejszej sprawy – utrata przez Skarżącego statusu bezrobotnego wynika z faktu przerwania przez Skarżącego szkolenia, na które został on skierowany przez PUP. Decyzję o utracie prawa do dodatku szkoleniowego oraz utracie statusu bezrobotnego Skarżący odebrał osobiście. Dodatkowo Dyrektor zwrócił uwagę na okoliczność, iż adres podany przez Skarżącego do korespondencji został zmieniony w oświadczeniu z dnia 01.07.2006 r. oraz skierowaniu na szkolenie z dnia 12.09.2006 r. Wszelka korespondencja była doręczana przez PUP na wskazany przez Skarżącego nowy adres, co czyni zarzuty Skarżącego niezasadnymi.

Rozpatrując niniejszą skargę Komisja przyjrzała się zarzutom w niej zawartym i dokonała ich rozstrzygnięcia w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Komisja uznała, że złożone wyjaśnienia zarówno we wcześniejszym postępowaniu oraz aktualnie dostatecznie wyjaśniają sprawę i pozwalają stwierdzić, że niniejsza skarga jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę, iż jest to kolejna skarga tego samego podmiotu w tej samej sprawie, załatwiona uchwałą nr LXIV/1681/14 z dnia 16 października 2014 r. Pierwotna skarga z dnia 8 września 2014 r., w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę. Skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności. Dlatego Komisja podtrzymała swoje poprzednie stanowisko.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 7, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie skargi.

9) skargi pana [REDAKTOWANO] na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta - **druk nr 26/14**. Pismem z dnia 17.11.2014 r. Pan [REDAKTOWANO] (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na działalność Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta we Wrocławiu (dalej: „ZDIUM”) w przedmiocie kontroli egzekwowania opłat za parkowanie. Skarżący wniósł o anulowanie jego zobowiązań z tytułu parkowania, poniesionych na terenie Wrocławia, gdyż zostały one jego zdaniem nałożone niesłusznie i bezzasadnie. Skarżący wskazał na dwie sytuacje, które świadczą jego zdaniem o nieprawidłowym funkcjonowaniu ZDIUM. Mianowicie wskazał na sytuację, w której kontroler „polował” na niego jako kierowcę. Skarżący wskazał, iż zaparkował samochód w dniu 24.06.2014 r. o godzinie 15.10 natomiast o 15.16 kontroler wystawił mu karę za brak opłaty parkingowej. Skarżący wskazał, iż opłatę tę uiszczył o godzinie 15.18, gdyż był zmuszony udać się do pobliskiego sklepu po bilon. Mając na uwadze powyższe, nałożenie kary przez kontrolera było zdaniem Skarżącego niezasadne. Skarżący ponadto wskazał, iż w dniu 24.09.2014 r. zaparkował samochód od godziny 17.24 do 17.47, natomiast kontroler dokonał kontroli i wystawił karę o godzinie 17.37, o czym świadczy wydruk z parkometru. Co za tym idzie kontroler ustalił w sposób niezgodny z zastanym stanem rzeczy przyczynę nieważności biletu.

Odpowiedzi na skargę udzielił Dyrektor Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta we Wrocławiu (dalej: „Dyrektor”) pismem z dnia 11.12.2014 r., w którym wskazał, iż zarzuty Skarżącego są bezzasadne. Dyrektor wskazał, iż zgodnie z uchwałą nr

XLIX/1437/10 Rady Miejskiej Wrocławia w strefie płatnego parkowania kierowcy są obowiązani uiszczać opłaty za parkowanie, bez wezwania, po zajęciu miejsca parkingowego. Dyrektor podkreślił, iż we Wrocławiu kierowcy mogą uiszczać opłaty na cztery sposoby: przez parkomat, za pomocą telefonu komórkowego, za pomocą Karty Miejskiej lub poprzez wykupienie stosownego abonamentu. Odnosząc się do sytuacji wskazanych przez Skarżącego, które miały miejsce w dniach 24.06.2014 r. oraz 24.09.2014 r., Dyrektor wskazał, iż w dniu 24.06.2014 r. Skarżący uiszczył opłatę za parkowanie już po dokonaniu kontroli przez kontrolera, natomiast w dniu 24.09.2014 r. nie umieścił wydruku z parkometru na przedniej szybie pojazdu w sposób widoczny. Po weryfikacji pism Skarżącego i przedstawionych przez niego dowodów ZDIUM anulował zawiadomienie nr BB582064 z dnia 24.09.2014 r., o czym poinformował Skarżącego.

Rozpatrując niniejszą skargę, należy zwrócić uwagę, iż zgodnie z § 8 uchwały nr XLIX/1437/10 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 22 kwietnia 2010 r. opłatę za parkowanie w strefie płatnego parkowania należy wnieść bezzwłocznie, bez wezwania z chwilą zajęcia miejsca postojowego. Niedopełnienie tego obowiązku skutkuje wystawieniem zawiadomienia na kwotę 50 zł. Mając na uwadze powyższe, należy wskazać, iż Skarżący w dniu 24.06.2014 r. pozostawił swój samochód w strefie płatnego parkowania na co najmniej 8 minut, zawiadomienie o nałożeniu opłaty za parkowanie zostało wystawione zgodnie z prawem, natomiast bilet parkingowy został wykupiony już po nałożeniu rzeczowej opłaty. Ponadto należy wskazać, iż Rada Miejska Wrocławia nie jest władna anulować prawidłowo wystawione zawiadomienie o braku dokonania opłaty i anulowania opłaty dodatkowej. W sprawie obowiązku uiszczenia opłaty dodatkowej za nieuiszczenie opłaty za parkowanie pojazdu samochodowego w strefie płatnego parkowania nie prowadzi się postępowania administracyjnego i nie rozstrzyga się w drodze decyzji administracyjnej. Nie mamy więc w tej sytuacji do czynienia z ostateczną decyzją administracyjną czy postanowieniem. Nie prowadzi się również postępowania wyjaśniającego, poprzedzającego rozstrzygnięcie sprawy co do jej istoty (vide: Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 22 sierpnia 2012 r. III SA/Kr 686/11). Pozyskanie środków przez kierowców na uiszczenie opłaty za parkowanie, w tym np. wymiana banknotów na bilon nie może zostać uznana za bezzwłoczne wniesienie opłaty. Mając na uwadze fakt, że zawiadomienie nr BB582064 z dnia 24.09.2014 r. zostało anulowane, skargę w tym zakresie należy uznać za bezprzedmiotową. Natomiast odnośnie zdarzenia z dnia 24.06.2014 r. należy wskazać, iż wystawienie zawiadomienia w tym dniu przez kontrolerów nastąpiło zgodnie z prawem i skarga w tym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 7, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie skargi;

10) wniosku pana [REDAKTOWANO] - **druk nr 27/14.** Pismem z dnia 17.11.2014 r. Pan [REDAKTOWANO] (dalej: „Wnioskodawca”) złożył wniosek o powiększenie wykupionego czasu parkowania o czas przygotowawczy – zakończeniowy w wysokości 2 x 15 minut wewnątrz, którego wystawione mandaty będą nieważne tak samo jak obciążanie kierowców dodatkowymi opłatami w czasie abonamentu za parkowanie. Dodatkowy czas miałby zostać wykorzystany przez kierowców na wymianę banknotów na bilon, wykonanie operacji technicznych pozyskania biletu, krótkie spóźnienie z przyczyn niezawinionych.

Zgodnie z art. 241 kpa, przedmiotem wniosku mogą być w szczególności sprawy ulepszenia organizacji, wzmocnienia praworządności, usprawnienia pracy i zapobiegania nadużyciom, ochrony własności, lepszego zaspokajania potrzeb ludności. Stosownie do art. 242 § 1 kpa, wnioski składa się do organów właściwych ze względu na przedmiot wniosku. Pismo Wnioskodawcy spełnia cechy wniosku w rozumieniu wskazanych przepisów. Uwzględniając powyższe został on rozpatrzony zgodnie z właściwością. Ponieważ w sprawach dotyczących rozpatrywania wniosków stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące skarg, wszczęta została procedura rozpatrzenia wniosku. Rozpatrzenie zaś wniosku oraz podjęcie decyzji w tym zakresie zostało poprzedzone szczegółowym merytorycznym wyjaśnieniem sprawy.

Odpowiedzi na wniosek udzielił Dyrektor Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta we Wrocławiu (dalej: „Dyrektor”) pismem z dnia 11.12.2014 r. Dyrektor wskazał,

iż zgodnie z uchwałą nr XLIX/1437/10 z dnia 22.04.2010r. Rady Miejskiej Wrocławia w strefie płatnego parkowania kierowcy mogą uiszczać opłaty na cztery sposoby: przez parkomat, za pomocą telefonu komórkowego, za pomocą Karty Miejskiej lub poprzez wykupienie stosownego abonamentu. Dwie formy wnoszenia opłat nie wymagają określenia przez kierowcę z góry czasu postoju z dokładnością do jednej minuty tj. opłata za pomocą telefonu komórkowego oraz abonament. Opłata za pomocą telefonu komórkowego pozwala kierowcy wносить opłatę za rzeczywisty czas postoju, po uprzednim założeniu konta na stronie internetowej jednego z operatorów obsługujących płatności mobilne i dokonaniu na nie przelewu. Czas ważności abonamentu jest natomiast określany w okresach miesięcznych. A zatem kierowca może dokonać wyboru najbardziej dla niego dogodnej formy płatności. Dyrektor wskazał również, że udogodnieniem dla kierowców jest automatyczne doliczanie na każdym wydruku trzech minut ponad opłacony czas postoju.

Dyrektor udzielił również dodatkowych wyjaśnień na posiedzeniu Komisji Praworządności i Bezpieczeństwa Rady Miejskiej Wrocławia dnia 29 grudnia 2014r. gdzie poinformował, że zgodnie z procedurami obowiązującymi w ZDIUM podczas kontroli wnoszenia opłat parkingowych, osoba kontrolująca stwierdzając brak wykupionego biletu parkingowego, wykonuje w pierwszej kolejności zdjęcie pojazdu stwierdzające brak tego biletu, po czym po 5 minutach ma obowiązek wrócić do tego auta i w przypadku stwierdzenia, że w dalszym ciągu nie ma wykupionego biletu parkingowego, dopiero wówczas wystawić zawiadomienie o braku biletu.

Reasumując, rozpatrując niniejszy wniosek Komisja przyjrzała się postulatowi w nim zawartemu i dokonała ich rozstrzygnięcia w oparciu o zgromadzone w sprawie dokumenty, w tym wyjaśnienia otrzymane w trakcie posiedzenia merytorycznej komisji, które pozwoliły stwierdzić, że niniejszy wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Biorąc po uwagę wyjaśnienia Dyrektora ZDIUM, należy stwierdzić że istnieją różne formy wnoszenia opłat, także takie, które nie wymagają określenia przez kierowcę z góry czasu postoju z dokładnością do jednej minuty, a istniejący zapas czasowy, uwzględniany w procedurach stosowanych podczas kontroli wnoszenia opłat parkingowych (dot. opłaty uiszczonej w parkometrze) jest wystarczający na wykonanie dodatkowych, nieprzewidzianych czynności (na wymianę banknotów na bilon, wykonanie operacji technicznych pozyskania biletu, krótkie spóźnienie z przyczyn niezawinionych), o których mowa we wniosku.

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 6, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie wniosku.

11) skargi pani [REDAKTOWANE] i pana [REDAKTOWANE] na Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego – **druk nr 40/14**. Pismem z dnia 15 listopada 2014 r. Pan [REDAKTOWANE], pełnomocnik pani [REDAKTOWANE] i pana [REDAKTOWANE] (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na przewlekłość postępowania administracyjnego w sprawie robót budowlanych wykonanych w lokalu nr [REDAKTOWANE] przy ul. Norblina [REDAKTOWANE] we Wrocławiu. Przedmiotowa skarga została skierowana przez Skarżącego do Rady Powiatu Wrocławskiego, która przekazała ją Radzie Miejskiej jako organowi właściwemu do jej rozpatrzenia w świetle przepisów kodeksu postępowania administracyjnego.

Komisja uwzględniając wyjaśnienia Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego zawarte w piśmie z dnia 17 grudnia 2014r. w przedmiotowej sprawie, uznała, że RMW jest niewłaściwa i postanowiła wnioskować o przekazanie skargi do rozpatrzenia Dolnośląskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Nadzoru Budowlanego.

Właściwość organów w kwestii rozpatrywania i załatwiania skarg w trybie postępowania skargowego uregulowanego w dziale VIII ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 267, dalej: „kpa”) została określona w treści art. 229. Zgodnie z pkt 4 cyt. artykułu organem właściwym do rozpatrzenia skarg na kierowników powiatowych inspekcji jest rada powiatu, z wyłączeniem jednak spraw, o których mowa w pkt 2 tj. spraw należących do zakresu zadań administracji rządowej, w stosunku do których organem kompetentnym pozostaje wojewoda. W zakresie nadzoru budowlanego jest to wojewoda działający przy pomocy wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego (art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, Dz. U. z 2013 r. poz. 1409 ze zm.).

Powiatowe inspektoraty nadzoru budowlanego wchodzą w skład powiatowej administracji zespolonej, działają pod zwierzchnictwem starosty, ale w sferze administracji rządowej wykonują na obszarze województwa określone ustawami zadania z zakresu administracji rządowej - art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o administracji rządowej w województwie (tekst jednolity: Dz. U. z 2001 r. Nr 80, poz. 872 ze zm.).

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że organem właściwym do rozpatrzenia skarg na powiatowego inspektora nadzoru budowlanego (jako osoby będącej kierownikiem powiatowej inspekcji) jest rada powiatu (art. 229 pkt 4 kpa). Jeżeli natomiast skarga dotyczy powiatowego inspektora nadzoru budowlanego (jako organu administracji publicznej działającego w określonym postępowaniu administracyjnym), jak również obsługującego go powiatowego inspektoratu nadzoru budowlanego właściwym do jej rozpatrzenia będzie wojewoda przy pomocy wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego jako kierownika wojewódzkiego nadzoru budowlanego, wchodzącego w skład zespolonej administracji wojewódzkiej (art. 229 pkt 2 kpa w zw. z art. 80 ust. 2 pkt 2 ustawy Prawo budowlane).

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej skargi, należy stwierdzić, że dotyczy ona postępowania administracyjnego będącego w toku, a zatem właściwym do jej rozpatrzenia będzie Dolnośląski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego. Ponadto należy podkreślić, że dotyczy ona przewlekłości prowadzonego postępowania, a w takich sprawach stronie przysługuje zażalenie na niezatwierdzenie sprawy w terminie, do którego rozpatrzenia, zgodnie z art. 37 § 1 kpa właściwy jest Dolnośląski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego.

Wobec powyższego Komisja postanowiła wnioskować o zmianę treści § 1 z dotychczasowej na „**Rada Miejska Wrocławia uznaje się za niewłaściwą i przekazuje skargę pani [imię i nazwisko] i pana [imię i nazwisko] z dnia 15 listopada 2014r. do rozpatrzenia Dolnośląskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Nadzoru Budowlanego.**”

Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za - 6, przeciw - 0, wstrzymało się - 0 radnych), postanowiła wnioskować o przekazanie skargi Dolnośląskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Nadzoru Budowlanego, celem rozpatrzenia.

Ad. III.

Następnie Komisja zapoznała się z treścią korespondencji:

1. Pismo Przewodniczącego Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 22 grudnia 2014r. przekazujące stanowisko Prezydenta Wrocławia w sprawie złożonych wniosków do projektu budżetu Miasta na 2015 rok. Komisja przyjęła treść pisma do wiadomości.

Ad. IV.

Następnie Komisja zatwierdziła protokół nr 2/14 z dnia 12 grudnia 2014r.

Ad. V.

Wolnych wniosków nie zgłoszono.

Następnie Przewodniczący Komisji zaproponował, aby kolejne posiedzenie odbyło się dnia 12 stycznia 2015r. (poniedziałek) o godz. 16.00.

Przewodniczący Komisji
Andrzej Nabzdyk

Protokół sporządziła:
Elżbieta
Bocheńska - Zarzycka

